

Uanstændigt at ældre skal gå tiggergang

Tidligere FO-formand Erwig Jacobsen, der fylder 70, fortæller, hvorfor han ikke ville i byrådet

Tekst:

Paul Nielsen

Foto:

Povl Klavsén

Da den hidtidige formand for Arbejdernes Fællesorganisation og HK i Horsens, J. Erwig Jacobsen gik på pension, havde han regnet med at få mere tid til at pusle i haven, fælde et par træer, der stod i vejen, og den slags. Det kom til at gå helt anderledes.

Selv om Erwig Jacobsen altid har været en samarbejdsmand, fordi han var af den opfattelse, at der nås større resultater ved at trække på samme hammel, har han aldrig været bange for at forfægte sine ind imellem skarpe meninger.

I så henseende har Erwig Jacobsen, der den 12. oktober fylder 70 år, ikke ændret sig.

I købmandslære

Han er født i Hobro, hvor hans far var socialinspektør og viceborgmester. Han blev uddannet inden for kolonialbranchen i en gammel købmandsbutik med svalegang, som nu har sin placering i Den gamle By i Århus. Det var i høj grad en blandet landhandel, hvor lærlingen måtte slæbe bl. a. korn og gødning, køre ud på landet og samle ordrer ind og samtidig tage æg med hjem. Han blev udlært og fandt så ud af, 'at den løn, han kunne få som kommiss, ikke var til at leve af.

Efter at han havde aftjent sin værnepligt i marinen, blev han repræsentant og rejste rundt med artikler til både frisør- og bagerbranchen, samtidigt med at han beskæftigede sig med butiksindretning. Egentlig havde det været hans mening at blive journalist. Han og en kammerat søgte elevplads ved den socialdemokratiske presse. De kom til optagelsesprøve i Randers, men så kom krigen og satte det værløbig stopper for elevtilgang. Og det var så det.

DSU-formand 1940-45

- Jeg stoppede som repræsentant i 1956, fordi branchen blev udsat for voldsom konkurrence fra store udenlandske firmaer, fortæller Erwig Jacobsen. Det politiske og faglige arbejde, jeg fremover kom til at beskæftige mig med, var begyndt, allerede da jeg som 14-årig kom med i DSU i Hobro. Mens jeg stod i lære, startede jeg HK's ungdomsgruppe. Mens jeg var i Horsens fra 1940-45 blev jeg formand for DSU her.

- I årene 1950-58 afløste jeg borgmester Wolhardt Madsen som folketingskandidat i Årskredsen. Jeg blev valgt - troede både jeg og andre, og fik mange lykønskninger. Men ved fintællingen viste det sig, at jeg manglede fire stemmer i at komme ind i Folketinget. Så fandt jeg ud af, at det vist var en risikabel vej at betragte, og jeg sagde kredsen fra mig.

- Derefter besluttede jeg mig for det faglige arbejde. Frem til 1958 var jeg i to år hos HK i Hjørring som afdelingssekretær og også som formand for AOF. Da jeg den 1. december 1958 blev afdelings

sekretær i Horsens, var der kun en medarbejder, hvor der i dag er 25. Medlemsskaren var på ca. 800 mod i dag ca. 6200.

- Jeg har altid sagt, at en fagforening ikke bare skal leve for at skaffe lønforhøjelse til sine medlemmer. Det er lige så vigtigt at være med til at præge det samfund, vi lever i. Jeg husker, at jeg sagde, at da HK var den største fagforening i Horsens, måtte det være os, der blandede os i lokal-samfundet.

FO-formand

- Jeg blev formand for Arbejdernes Fællesorganisation, der blev stiftet for alle fagforeninger, og det var det første sted i Danmark, hvor FO kom til virkelig at deltage aktivt i det lokale arbejde. I udvalgs-møder kom jeg bl. a. i kontakt med direktør Orla Nielsen, og de resultater, der blev opnået, gjorde os til virkelig gode venner. Der skete det, at vi kom i gang med et erhvervs-samarbejde. Det udmøntede sig bl. a. i, at vi gjorde fremstød for at skaffe arbejdskraft til Horsens. Bl. a. ville vi »friske« jyder, der arbejdede i København, hjem til Horsens.

- At Horsens viste sine farver ude omkring var i virkeligheden lidt epokegørende. Der kom til at opstå et meget tæt samarbejde mellem FO, Handelsstandsforeningen, Arbejdsgiverforeningen og Landbrugsforeningen. Det var på det tidspunkt ret ukendt, at FO var med i et samarbejde med andre erhvervsorganisationer. Jeg tror, at det er gennem samarbejde, man når noget. Man kan ikke forlange det hele på

Tidligere FO-formand J. Erwig Jacobsen: Pensionister skal organisere sig og stå sammen.

en gang, men sørge for tilfredstillende resultater.

- Jeg var formand for Fællesorganisationen i 22 år og holdt op i HK i 1987. Her havde jeg været afdelingssekretær fra 1958-80, hvorefter jeg tiltrådte som fuldtidsansat formand i 1980. Selvfølgelig var jeg ikke meget hjemme, men heldigvis havde jeg i Ida en kone, der forstod problemerne. Hun blev den første kvindelige DSU-kredsformand i landet, og det var den gang en sensation, og hun har

gjort et stort arbejde inden for AOF.

- Udover det andet var jeg i 20 år HK's hovedbestyrelse og sad en årrække i forretningsudvalget, hvor der var møde i København hver uge. Det gav mig en masse oplevelser. Der er næsten ikke det sted i verden, hvor jeg ikke har været til kongres, og så var det en lykke, at Ida ofte kunne tage med - naturligvis for egen regning. Jeg var i Bangkok, da jeg havde 25 års jubilæum. Men jeg var ikke selv til at fejre det

for jeg lå til sengs med et maveonde.

- Jeg synes selv, det har været sliddet værd. Det var jo min tilværelse, og jeg var ansat. Andre har udført meget af det som fritidsarbejde. Jeg tænker her på tillidsmændene på arbejdspladserne. De gør et kæmpearbejde uden at få noget for det. Det, der interesserer mig, er også tilfredsstillende, selv om jeg i mange år arbejdede 18 timer i døgn. At det medførte, at jeg ikke var meget hjemme, mistede jeg meget ved, for jeg så ikke børnene vokse op.

- Jeg har også beskæftiget mig med arbejdsmarkedsnævnet i Vejle amt, hvor jeg blev formand. Det var egentlig noget uhørt, for indtil da var det en offentlig embedsmand, der varetog den post. Dansk Arbejdsgiverforening og LO blev imidlertid enige om, at formanden skulle være en, der havde føling med arbejdsmarkedet, og det blev så mig. Det tog jeg som et skulderklap. Det gav en masse arbejde, men også medindflydelse på beskæftigelsessituationen, og jeg kom med i projekter i mange kommuner. Jeg sad i to perioder som formand, blev så afløst af en fra DA, og i dag er det Svend Aage Hansen fra HK, der er formand.

- Der er som bekendt altid to parter, men det er min overbevisning, at det kun er 10 procent, der skiller os. 90 pct. klares gennem samarbejde. Man skal huske på, at arbejdsgiverne er lige så interesseret i trivsel på arbejdspladsen, som vi er. Hvis der ingen produktion og afsætning er, er der heller ingen arbejdspladser. Arbejdsformidlingen har også noget med dette at gøre. I min periode fik vi af

skaffet, at ledige skulle møde til kontrol en gang om ugen. Det var dødens pølse, så det blev til hver fjerde uge, og i dag er det ved 6.-8. uge. Det drejer sig om et stempel, så kontrollen er den samme.

- For meget kævl i byrådet

- *Så meget De har haft med det faglige og politiske arbejde at gøre, kan det måske undre nogen, at De ikke på et tidspunkt kom i byrådet.*

- Selv om det ikke har manglet på opfordringer, har jeg aldrig haft lyst til det. Jeg synes, der er for megen kævl om de små ting, i stedet for at man samler sig om løsning af store opgaver. Den slags har jeg ikke villet bruge min tid på. Jeg har som formand for FO bedre kunnet sige min mening, end hvis jeg sad i byrådet og være bundet af gruppedisciplin. Jeg ville ikke sælge min indflydelse.

- Jeg synes i øvrigt, at formænd for erhvervsorganisationer burde holde sig væk fra byrådsarbejdet. Det gælder for os, som det f. eks. gælder for Handelsstandsforeningen og andre, understreger Erwig Jacobsen.

- *Og så det med at skulle gå i haven efter pensionsalderen?*

- Nå, ler Erwig Jacobsen, når man har haft så meget om ørerne livet igennem, var det vist ikke lige noget for mig. Derfor har jeg fået andre gøremål. Jeg er blevet landsformand for Sammenslutningen af Seniorklubber inden for HK, og vi har 23.000 medlemmer. Det giver meget rejseri landet rundt til afdelingerne. Jeg er også formand for Sammenslutningen af Efterlønsmodtagere og pensionistklubber i Horsens.

- Der findes 18 faglige seniorklubber plus 16 andre pensionistforeninger i Horsens. Det er min opgave at få dem til at samarbejde. Pensionister er i dag miskendte. Vi er for spredte, og så vi har ikke de samme pressionsmidler.

Pensionisterne skal organisere sig og stå sammen, ikke ved at danne deres eget parti, men ved at søge stærkere indflydelse indenfor de enkelte partier.

- Indtil jeg gik af, havde jeg ikke beskæftiget mig synderligt med pensionistproblemer, men jeg er blevet chokeret over, hvordan man behandler pensionister i dag. Gennem 40 år har de slæbt en indtægt sammen. Nu skal de nærmest stå med hatten i hånden, hvis de skal have tilskud til f. eks. briller og tænder eller nedsættelse af fjernsynsafgiften. Det er simpelt hen uanstændigt. De får 3709 kr. i folkepension om måneden, og det skal de klare sig for. Det, de skal have derudover, må de tigge om.

80 pct. løn

til pensionister

- Mit forslag går på, at pensionister skal have 80 pct. af en faglært arbejders gennemsnitsløn, så skal de nok selv betale alt. Tænk på, hvor mange der i dag sidder og administrerer de ydelser, der skal gives. Samtidig ser man, at man på plejehjem lægger beboerne i seng klokken 17. Jeg synes, man skal fjerne mange fra administrationen og så sende dem ud på plejehjemmene og passe dem, der bor der, siger Erwig Jacobsen. som gerne ser gæster i hjemmet på Rugvænget 26 på fødselsdagen kl. 9-11.